

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13—'Εν δε ταῖς ἑκτρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΣΑΚΟΛΕΒΑ ΤΟΥ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.

Ζηνοπούλιας αὔρα ἐπεκράτει ἐν τῇ βουλῇ καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ἡ κυβέρνησις νομίζουσα εὐκαιροῦν τὴν περίστασιν διέταξε τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ προϋπολογισμοῦ νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν σακολέβαν τῆς, τὸν δὲ κ. Ζηνόπουλον νὰ καταρτίσῃ τὸ φορτίον μὲ τὰς ἐξῆς συμφωνίας.

α. Ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τὸ προμηθευθῇ εἰς τιμὰς συγκρατατικάς, εὐπροσδέκτους εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῆς βουλῆς,

β) Νὰ μὴ εἶνε πρώτης ποιότητος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον συνειλεγμένον καὶ τῆς πρώτης ἀνάγκης.

γ. Νὰ μὴ περιέχῃ οὐδὲν εἰς πολυτέλειαν, ὅπερ θὰ ἤθελε παραίξει τὰ νεῦρα ἐνὸς τῶν ἀγοραστῶν, τοῦ κ. Ζαίμη.

δ. Νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ὑπονοήσῃ ποίου εἴδους πράγμα θὰ εὐφρέσῃ εἰς τὸν κ. Τρικοῦπην, ἕνα τῶν σπουδαιότερων καὶ πλουσιωτέρων ἀγοραστῶν.

ε. Ἄν εὐρῇ ἐναντίον ἀνεμὸν νὰ κάμῃ χύσιν ὅσην ἤμπορῆσῃ.

ς. Νὰ σπεύσῃ τὴν δευτέραν εἰς τὴν βουλήν μὲ τὴν σακολέβαν του διὰ νὰ προλάβῃ τοὺς ἀνέμους Τρικουπίας οἱ τινες εἶναι πιθανὸν νὰ ἐπικρατήσουν ἀπὸ τῆς δευτέρας.

..

Ὁ κ. Ζηνόπουλος λαβὼν τὰς ἀνωτέρω ὁδηγίας καταγίνεται νῦν εἰς συγκρότησιν τοῦ φορτίου ἐργαζόμενος νυκθήμερον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν, ἡ δὲ ἐπιτροπὴ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπισκευάζε καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα τὴν σακολέβαν, ἥτις πισσωμένη καὶ ἀλειμμένη καλῶς ἀπατᾷ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν θεατὴν, ὅστις ἀγνοεῖ τὰς τρύπας καὶ τὰ σάβια μαδέρια ἅτινα μετὰ πόνου διωρθώθησαν.

..

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέψωσε καὶ ἰστὸν ἐν τῇ πρύμνῃ ἐφ' ἧς σημαία λευκὴ κυματίζει φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν **ὄχι κάτω ὄλα.**

..

Σήμερον δὲ μετὰ τὸν ἀγιασμὸν ἡ ἐπιτροπὴ θὰ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν σακολέβαν, τοῦ προέδρου κ. Ταμπακοπούλου μοιράζοντος τιγανίταις, ὁ δὲ κ. Ζηνόπουλος θ' ἀρχίσῃ τὴν φόρτωσιν ἀμέσως ἵνα αὐριον μὲ τὰ χαράγματα ξεκινήσῃ πρὸς τὴν βουλήν διὰ νὰ προλάβῃ κατὰ τὸν κ. πρωθυπουργὸν τὰ ρεύματα.

..

Σηκωθῆτε αὐριον πρῶτ' πρῶτ'. Θὰ σᾶς μαγεύσῃ ἡ βαρκαρούλα τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἄδοντος πρὸς φυσαρμόνικαν παθητικώτατα.

—Μὴν εἶδες τὸν Τρικοῦπην;—Τὸν εἶδα ψὲς ἀργά, ποὺ μάζνε τουφέκια γιὰ νὰ σὲ κορηγᾷ.

—Βαρκούλα μ' ἄς προλάβω 'εἰς τὴν ἀκροθαλασσιὰ γιὰ νὰ θρῶ τὴ συντρόφια νὰ κάμω μερασιά.

..

Καὶ ὅμως προβλέπομεν μέγα ναυάγιον. Διότι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὡς ἐμάθομεν, ὁ φυσῶν ἀνεμὸς Τρικουπίας, ἐπὶνεγκε τόσα ρεύματα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὥστε ὅλοι οἱ πάλοι οὗς εἶχεν ἐτοιμάσει ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἵνα προσδέσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν σακολέβαν, ἐξεριζώθησαν καὶ ἐξερράσθησαν εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὁ δὲ κυβερνήτης τῆς σακολέβας κ. Ζηνόπουλος μετ' ἐκπλήξεως θὰ εὐρέθῃ ἀπελπισ αὐριον πλησίον τῆς ἀκτῆς, τοῦ Τρικουπίου μαινομένου καὶ τῶν πάλων ἀναρπασθέντων. Κατὰ δὲ τοὺς ναυτικούς κανόνας ἐν τῷ ἐσχάτῳ κινδύνῳ ὁ κυβερνήτης ἵνα σωθῇ θὰ ῥίψῃ ἔξω τὴν σακολέβαν του καὶ τὸ φορτίον εἰς τὸν διάβολον. Θαῦμα θὰ εἶνε εἴαν ὁ ἐν τῇ παραλίᾳ ἐκθαμβὸς φορτωτῆς Κουμουνοδούρος δυνηθῇ νὰ σώσῃ τοῦλάχιστον τὴν σημαίαν του.

Λουκιανός.

ΣΤΙΧΕΣ ΠΕΡΙ Σ.

Οί μεγάλοι ποιηταί, ὅπως οἱ μεγάλοι ῥήτορες, ὅπως οἱ μεγάλοι ἀσίδοι—καὶ ζητούμεν συγνώμην παρὰ τοῦ κ. Παράσχου ἐὰν παραβάλωμεν τοὺς λαρυγγισμοὺς τῆς Πάτρης ἢ τῆς Νιλλίωνος πρὸς τὰ μιλιόρια τῆς φωνῆς του—ὅπως οἱ μεγάλοι σχολαστάται, διότι αὐτοὶ δὲ παίζουσι μετὰ τὴν ζωὴν των, ὅπως οἱ μεγάλοι ἐφευρέται (Γρυπάρης!), ἐπενεργούσι λίαν συμπαθῶς ἐπὶ τῶν αἰσθητικῶν νεύρων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἱκανοποιοῦσι μίαν ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἡδυσταθείας των. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅπως τρέχουσι εἰς τὸ ἄσπερον τῆς Μινέλλης, οὕτως τρέχουσι καὶ εἰς τὸ κλαυθμηρῖσμα τοῦ κ. Παράσχου.

Ὁ κ. Παράσχος εἶναι ὁ μέγας ποιητὴς τῶν Ἀθηναίων. Ἄλλὰ—τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων. Ἡ περὶ τῆς ἀτμοσφαιρῆς θεωρία—ἦν πρῶτος ὁ κ. Ρεῖδης ἐκ τῆς ἐσπερίας αἰσθητικῆς μεταλαβὼν εἰσέγαγε καὶ παρ' ἡμῶν—εἶναι ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τοῦ καλοῦ ὡς ἀλήθεια παραδεδομένη. Ὁ κ. Παράσχος ἐνόσφ εἶναι παραδεκτὸς ὡς πνεῦμα ἔξοχον, ἀλλ' ἁμαλόν, ὄχι ἐπομένως ἐκτακτὸν, ὡς ποιητῆς εἶναι ὄντως μάνας γυλός· δηλαδὴ, προτὶν τῆς περὶ αὐτὸν ἀτμοσφαιρῆς. Οἷα ἡ κοινωνία, τοιαύτη καὶ ἡ ποίησις· ἐννοοῦμεν τὴν ἐθνικὴν ποίησιν, τὴν καθιερωμένην ποίησιν, τὴν ἐπιδαλλομένην ποίησιν. Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ ποίησις τοῦ κ. Παράσχου. Ὅπως λέγουσι διὰ τὸν κ. Κουμουνοῦδρον ὅτι εἶναι ὁ ἀνθρώπος τοῦ τόπου, οὕτως λέγουσι καὶ διὰ τὸν κ. Παράσχον εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ τόπου. Αὕτῃ ἡ ἐντοπία ποίησις, ἦν παραδέχεται τὸ ἔθνος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῆς καταστάσεως εἰς ἣν διατελεῖ τὸ ἔθνος.

Ἐὰν ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι κατάστασις ἀμαθείας, καὶ ἡ ποίησις θὰ εἶναι ποίησις ἀμαθείας· ἐὰν ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι ποίησις βαρβαρότητος καὶ ἡ ποίησις αὕτη θὰ εἶναι ποίησις βαρβαρότητος· ἂν ἡ κατάστασις δὲν εἶναι φυσιολογικὴ, ἀλλὰ παθολογικὴ, τοιαύτη πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ποίησις.

Ὁ ἀναπᾶς θέλει θερμοληκτικόν. Ἡ μολόχη θέλει ἐλευθέρων ἄερα.

Ἐὰν δὲ ἀναφαίνωνται πού καὶ πού ἀνατολαὶ ποίησεως ὀχρεοῦνται, αὐταὶ δὲν κλονίζουσι τὴν θέσιν ἡμῶν, τούταν τῶν ἐρχομένων εἰς ἐπιβρώσει αὐτῆς, διότι αἱ ἀνατολαὶ αὐταὶ μόνον εἶναι ἐπαισθηταὶ εἰς λίαν περιωρισμένον κύκλον, καὶ ἐντὸς δ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν στενῶν δριῶν εἰσέρχονται διεξάγουσαι τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἐνῶ τὸ πολὺ ἔθνος τὸν Παράσχον ἐννοεῖ, τὸν Παράσχον ἀκούει, τὸν Παράσχον λατρεύει, τὸν Παράσχον θέλει δίκην του.

Ἡ αἰθούσα τοῦ Παρνασσοῦ ἐναντίον τῆς φυσικῆς ἀληθείας ἐφρίσσε πρᾶγματι τὸ κενόν, διότι ὅλη ἡ οἰκία τοῦ Παρνασσοῦ ἦτο πλήρης ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ ἐξ ὄλων τῶν τάξεων. Ἀμα παρουσιασθῆ εὐκαίρῃ σὺρροῆς ἀνθρώπων, τότε μόνον ἐννοοῦσιν οἱ Παρνασσίδαι εἰς ποῖαν φωλεᾶν τοὺς ἔχουσιν ὁ Ἐρυθροῦς αὐτῶν Γραμματικεὺς, ἐνῶ ἐπρόκειτο οὐχὶ νὰ ἐνοικιάσωσι προσωρινὸν Κατάστημα, ἀλλὰ νὰ ἀγοράσωσιν ὀριστικὴν τοῦ Συλλόγου τῶν κατοικίαν.

Ἐβόσκον δὲ ἦτο τὸ σὺρρεῦσαν πλῆθος εἰς τὸ ἄκουσμα ὅτι θὰ ὁμιλήσῃ ὁ Παράσχος, ὥστε ὁ ἰατρός τοῦ Συλλόγου κ. Βάφας ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἀνησυχίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς πολυτίμου οἰκίας καὶ πηγαίνοντες ἐλέγε :

— Μπορεῖ νὰ πάθῃ τίποτε. Καὶ ἀλλοίμονον! Καὶ περὶ ἀπλῆς καταρροῆς ἐὰν ἐπρόκειτο, θὰ εἴμεθα ὅλοι χαμένοι εἰς στιγμὴν ὄχι τόσον κολακευτικὴν, διότι ὁ κ. Παράσχος μᾶς ἐσπύριζεν ὄλους. Καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι δὲν θὰ ἐσώζετο αὐτὸς τοῦλάχιστον νὰ στρέψῃ τὴν σάτυραν εἰς αἶνον.

Ἡ ἀπαγγελία τοῦ κ. Παράσχου δὲν ἦτο τόσον μονότονος ὅσον συνήθης εἶναι. Καὶ τοῦτο τὸ ὀφείλει εἰς τὴν ὕψην τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, ὅπερ ἦτο πολιτικοσατυρικόν. Ἡναγκάζετο ἐπομένως νὰ ποικίλλῃ τὴν συνήθη τῆς ἀπαγγελίας του μονοτονίαν—ἥτις εἶναι τοῦ χειροτέρου εἶδους, διότι εἶναι κλαυθμηρὰ καὶ ἐλεγειακὴ μονοτονία—παρῃσάγων τόνους ὅτε μὲν μαλακοὺς, ἄλλοτε δεικτικούς καὶ ἄλλοτε ἀστείους. Ἔχει ὁμοίως χροιάν τινα περιπαθείας, ἥτις ἴσως εἰς τὸ ὄρατον φύλον θὰ εἶναι ὑποφερτὴ. Ἐν γένει ἔχει ῥωμαντικὴν ἀπαγγελίαν, ἀνάλογον πρὸς τὸν ῥωμαντισμὸν τῶν ποιημάτων του καὶ ὅσοι ἀρέσκονται εἰς αὐτὰ ὀφείλουσι ν' ἀρέσκωνται καὶ εἰς ἐκείνην. Ἐπάρχει πλήρης αἰσθητικὴ ἀρμονία· φτερά εἰς πῖλον ἰσπότου.

Τὸ ποίημά του!

Τὸ ποίημά του! Καὶ ἂν δὲν τὸ ἠκούσατε, τὸ γνωρίζετε. Γνωρίζετε τοῦλάχιστον τὸν τίτλον. Ἡ Ἑλλάς τοῦ 1821 καὶ ἡ Ἑλλάς τοῦ 1879! Ὁ κ. Παράσχος περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν ἔχει εἰμὴ μίαν μόνην ἰδέαν, περὶ ἣν στρέφεται, στρέφεται, ὡς οἱ δερβίσοι εἰς τὸν τεκὲν των, ἔως ὅτου ἀφρίσσουν καὶ πέσουν κάτω ἐν καταστάσει ἀναισθησίας! Ἡ ἰδέα τοῦ κ. Παράσχου εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάς τοῦ 1879 δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάς τοῦ 1821. Κατὰ τοῦ δὲν εἶναι αὐτοῦ ἐξακοντίζε ἤδη ἀπὸ δεκαετίας ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς τὰς φλόγας του, τοὺς κεραυνοὺς, τὴν εὐφύταν, τὴν χολῆν, τὴν ἐμπνευσίν, τὰ βέλη του, τὴν σατυράν του. Ἡ ἰδέα εἶναι μωρὰ φυσικῶς, μωρὰ ἱστορικῶς, μωρὰ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν νόμων τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ 1879 δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ 1821 καὶ ἂν μύριοι ποιηταί, δυνατωτέρως τοῦ κ. Παράσχου ἐμπνεύσεως, τὸ ἀπαιτήσουσι παρὰ τῆς Μούσης των. Τὰ μεγάλα κεφάλαια τῆς ἱστορίας δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλα ὡς δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλα δύο φύλλα δένδρου, ὅπως δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας δύο καρδίαι γυναικῶν. Οἱ δὲ νόμοι τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι νόμοι ἐξελίξεως, καθ' οὓς τὴν φουστανέλλαν ὡς μὴ εὐμαρὲς ἐνδυμα τὴν διαδέχεται πανταλόνι καὶ τὴν τσακμακόπετραν τοῦ μυλιονίου σκανδάλου ἐπλου Γερά. Ἐὰν ἐφόρει ὁ ἴδιος κ. Παράσχος φουστανέλλαν, ὅπως ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, ἡ μωρία τῆς ἰδέας δὲν θὰ ἔβαλλε τὸν σπινθῆρά της τόσον ἀποτόμως, ὡς ἡ ἠλεκτρομηχανὴ ἀλλ' ὁ κ. Παράσχος φορεῖ ρεδιγκόταν ἰθιμοταξίας, ἥτις βοᾷ ἐναντίον τῶν ἀρῶν τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ κατὰ τοῦ ἔθνους του ὡς φουστανελλοφοροῦντος. Ὁ κ. Παράσχος ἐὰν εἶχε πλείους ἰδέας, βεβαίως ἄλλο θὰ ἐσχημάτιζε τὸ ἰδεῶδες τῆς Μούσης του. Ὁ ἀνεγνώριζε καὶ αὐτὸς μεθ' ἡμῶν ὅτι εἶναι παιδαριῶδες νὰ ἐξανίσταται κατὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς φοιτάντων εἰς τὰ θέατρα, ὡς περιπατούντων εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὡς τρεχόντων εἰς τὰ Πατήσια, ὡς λαλούντων τὴν γαλλικὴν, ὡς ἀναγινωσκόντων τὸν Ζολᾶ, ὡς μὴ εὐαρεστουμένων διὰ καθὲ γαλλῆς νιαούρησιν καὶ πλῆρωσι τὰς αἰθούσας τῶν ἑκατὸν συλλόγων τῆς πρωτευούσης.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Αὐτὰ ὅλα ἐπὶ τέλους—μολονότι οὔτε θέατρον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀπολαύει ἡ πρωτεύουσα, οὔτε ὅτι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ὁμιλεῖται ἐν Ἀθήναις, οὔτε ὅτι ἡ σύγχρονος παρισινὴ φιλολογία εἶναι διαδεδομένη ἐνταῦθα—οὔτε εἰς μουσικὰς συμφωνίας ὅτι ἐντροφώμεν, οὔτε εἰς ἄλλας διαχύσεις, ἀλλ' ἔστω! αὐτὰ ὅλα ἐπὶ τέλους· τὰ βλέπει ὁ κ. Παράσχος μόνον ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὸν Βάλτον, εἰς τὴν Εὐρυτανίαν, εἰς τὴν Βόνιτσαν, καὶ φουστανέλλας δύναται νὰ ἀπολαύσῃ ὁ κ. Παράσχος, λερωμένος μάλιστα εἰς τὸ ζενιθ καὶ λέξιν γαλλικὴν νὰ μὴ ἀκούσῃ καὶ δημόσιος περίπατος νὰ μὴ προσβάλλῃ τὰ ὀπτικά του νεῦρα καὶ ἦχος μουσικῆς τὰ ἀκουστικά του. Εὐρίσκει ἐκεῖ τὸ ἰδεῶδες ἢ Μούσα του; Πρέπει νὰ τὸ εὐρίσκη, ἀφοῦ τοιοῦτο ζητεῖ, καὶ τότε τὰ πράγματα τοῦ ἔθνους βαίνουσι κάλλιστα, διότι αἱ Ἀθῆναι μόνον ἔχουσι ἐβ-μῆχονταχιχιλίους κατοίκους, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπαρχίαι ἑκατομμύριον.

Ἄλλ' ἐν Καλάματι, ἐν Οἰτύλῳ, ἐν Γυθειῳ, ἐν Ἀρεοπόλει, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Κορώνῃ, ἐκεῖ καὶ ἡ πυρῆτις εἶναι πάντοτε εἰς ἐργασίαν, τὰ ὄπλα πάντοτε ἔχουσι δουλείαν, κατὰ δὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Σαράβα, 400 φάνοι ἐγένοντο ἐν Μεσσηνίᾳ, μόνον ἐν διαστήματι 4 ἐτῶν, ἐν ᾧ εἰς ἄλλην τὴν Γαλλίαν—χώραν διεφθαρμένην, ὄχι Ἐκκλησίαν γεμάτην Παναγιᾶν—μόνον 70.

Ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, ὁ κ. Παράσχος δὲν δύναται νὰ τὸ ἠξέσῃ, διότι αἱ γνώσεις αὐταῖδεν εἶναι στίχοι νὰ εἶναι προϊόντα ἐμπνεύσεως ἀπαιτοῦσιν ἄλλον ἐγκέφαλον, ἄλλας μελέτας, ἄλλην ἀγωγὴν καὶ τούτων πάντων στερεῖται ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς, διότι τούτων πάντων στερεῖται τὸ πολὺ ἔθνος, οὐ λυρά εἶναι ὁ Παράσχος.

ὑπὸ τεχνοκρητικὴν ἐποψίν τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου ἐστερεῖτο δυστυχῶς τὴν φορὰν ταύτην τῶν ἀστραπῶν ἐκείνων αἰτίνας ἐνίοτε διαθέουσι τοὺς στίχους του καὶ σώζουσι αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πυρός. Αἱ εἰκόνας τοῦ ἦσαν τετριμμένα καὶ αἱ ἰδέαι κοιναὶ! Ἐνιαχοῦ μόνον ἀνεύρισκέ τις ἀληθῆς πάθος καὶ ἐξ ὄλου τοῦ ποιήματος ἴσως; ἀληθῆ ποίησιν ἐνέκρυπτε τὸ μέρος τοῦ γέροντος ἀγωνιστοῦ.

Τὸ σατυρικόν του μέρος ἐκτὸς ἐνὸς στίχου περὶ τοῦ ἐρωτῶντος ἂν ὁ Βαλαωρίτης, ὅστις ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ μίαν ἐσπέραν, ἔζη ἢ ἦτο μακαρίτης, ἦτο καὶ αὐτὸ ἄχρουν, ἐνίοτε δὲ χυδαῖον, ὅταν ἤρχετο νὰ ὑβρίσῃ φυσικὰ ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ὁμοίως εἶναι λίαν κεχαρισμένα, ὅταν δίδωσι μεταξὺ ὄλου τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ τὴν δάφνην εἰς τὸν ὑβριστῆν.

Αὐτὰ διὰ σήμερον· ἐὰν προκληθῶμεν, ἔχομεν ὄρεξιν νὰ ἐπανεῖλωμεν.

Ἐκαλεμαπᾶν.

SURPRISE.

Τόσαις φοραῖς, μελαγχροινῆ, σὲ βλέπω στ' ὄνειρό μου, Ὅπου ἂν εἶναι ἀδελφός ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, Ἡθελα ὁ θάνατος εἰ μὲ ν' ἀπλῶνε τὰ φτερά του! Γιατί... γιατί παντοσεῖνὰ θὰ σ' ἔχα στὸ πλευρό μου. De Cock.

Ἦν δὲ δράματος διὰ τὸν συγγραφέα τῆς Ἀπίστου τὸν κ. Ἀντωνιάδην.

Ὁ ἐπιστήθιος τοῦ κ. Δεληγιάννη, ὁ πολιτικός του κομπαρός, ὁ στεφανοπλόκος Ῥοντήρης, ἐλειποτάκτησιν.

Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι πρὸ πολλοῦ ὁ κ. Δεληγιάννης ἔχασε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ τὸν νύσῃ κάποτε κάποτε μία σφιγγῶσα κόρυφα.

Ἐπίσης μία ἱερὰ μήμη κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἱερὰ λήθη, καὶ ἀπὸ ἱερομνήμονος θὰ νομαζέται ἱερόλιθος.

Ἐν γένει αἱ πληροφορίες μας περὶ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Δεληγιάννη, εἶναι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου μένει φαλακρὸν, ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ἦνα ἐπανεῖλωμεν εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Ἀπίστου, τοῦ δίδομεν καὶ τὸν καναβᾶν τοῦ δράματός του.

ΜΕΡΟΣ Α'. Ὁ στίγασος. ΜΕΡΟΣ Β'. Ἡ ὑποτροφία. ΜΕΡΟΣ Γ'. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑπουργείου τῶν οικονομικῶν. Τὰ τρία τοῦ φθάνουν. Εἰς τὸ τρίτον θὰ γίνῃ καὶ ἡ λύσις.

Ἐὰν εἶχε τοῦλάχιστον δασεῖαν τὴν κόμην ὁ δημιουργός τοῦ κόμματος, Ἀναστάσιος Βυζάντιος, θὰ τοῦ προσέθετεν ὀλίγην τρίχωσιν· ἀλλὰ μόνον τοῦ φθάνει δι' αὐτὸν ἡ ὑπάρχουσα κήμωσις. Δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ καταφύγουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἀλάνθαστον τῆς Κυρίας Ἀλλεν.

Οἱ νεροκράτορες, δημαρχεῦντος τοῦ κ. Σούτσου, ἐγένοντο σωστοὶ αὐτοκράτορες. Οὔτε μιλιούνται· χρειάζεται πρὸς τοῦτο ἀδεῖα ἀκρόασεως· πῶς ἀποκτάται ἡ ἀδεῖα, αὐτοὶ καὶ τὸ νερὸ τὸ ξέρουσι.

Ἐως τῶρα ἐγνωρίζομεν τυράννους τῆς φωτιᾶς· τῶρα ἀπεκτήσαμεν καὶ τυράννους τοῦ νεροῦ.

Πρώτην φορὰν προχθὲς εἰσῆχθη ἡ κλάξ καὶ εἰς τοὺς Συλλόγους· ὑπῆρχεν εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου ὀλόκληρος ὀρχήστρα κλακιστῶν διασκεδάσασα πολὺ τὸ νοῦμον κοινόν.

Παρατηρήθη ἡ ἔλλειψις τοῦ ὄραίου φύλου εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου. Ἀναμένεται φοβερὰ σάτυρα τοῦ ποιητοῦ ἐναντίον των. Ὅλη ἡ ἀτάρα τοῦ Σουλίου θὰ χυθῇ κατὰ κεφαλῆς των.

Ἐβλέπε τις τὸν κ. Παράσχον περιστοιχόμενον ὑπὸ ὄμμαθον νέων ποιητῶν τῆς ῥωμαντικῆς σχολῆς.

— Ἀποτελοῦν, ἠράτα, τὴν ἀλήνην του;

— Ὅχι, ἀπῆντησεν ἄλλος, αὐτοὶ καὶ αὐτὸς ἀποτελοῦν συναλίαν.

Τὰ κλασικά παράθυρα τοῦ Μαϊφάρτ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν μεταμόρφωσιν μετεβλήθησαν εἰς ἀληθῆ παρκέτα χοροῦ. Τὸ ἐν παράθυρον νομίζεις ὅτι εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ Σερπιέρη, τὸ ἄλλο ἡ αἴθουσα τοῦ Ῥικάκη. Καὶ εἰς τὰ δύο χορεύεται τὸ κοτιλιῶν, τὸ φινάλε αὐτὸ τοῦ χοροῦ, ἡ ἀπομασκάρωσις τῶν χορευτῶν.

Ὁ κ. Μαϊφάρτ ἐξέθεσε τὰ πολυτελέστερα ἱγκύκλια εἶδη, χρυσαλίδας, ψαράκια, παράσημα, περικεφαλαίας, χιόνι, ζιφν, κασκέτα, ὅλα ἐν γένει ἐκείνα τὰ σχήματα δι' ὧν ἡ κοκέττα χορεύτρια μασκαρεύει τὸν κο . . . ὅχι δὲν πάγει . . . χορευτὴν τῆς.

Τὸ μέγα θαῦμα τῶν παραθύρων τοῦ κ. Μαϊφάρτ εἶναι ὁλόκληρος συσκευὴ ἱππότου τοῦ μεσαιῶνος, φυσικοῦ ἀναστήματος, μετὰ τὴν ὁποίαν ὅστις τῶν χορευτῶν παρουσιασθῆ θὰ ἀπελπίσῃ ὅλας τὰς χορευτριάς, διότι θὰ βάλῃσι κατὰ σιδήρου, κατὰ θωρηκτοῦ.

Τὴν χαρίζομεν λοιπὸν εἰς τὸν φίλον μας Κάρ.

Ἐυχόμεθα ταχεῖαν κατανάλωσιν τῶν καλλιτεχνικωτάτων αὐτῶν εἰδῶν τοῦ κ. Μαϊφάρτ, μολοντί ὁ νεώτερος Ἄθναϊος tutto vede, poco compra e meno paga.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ὁ περιηγητὴς τῆς Κολομβίας Ῥουλὲν διηγείται ὅτι αὐτὸς καὶ τρεῖς σύντροφοι οἵτινες τὸν συνάδεδον, καταληφθέντες ὑπὸ ἀγρίας πείνης, ἔφαγον μετ' ἀπλήστου ὀρέξεως πέντε ζεύγη ἀρβηλῶν καὶ μίαν ἐμπροσθὲλαν δερματίνην. Τί ἰδέαν θὰ ἐλάμβανεν ὁ περιηγητὴς οὗτος περὶ τοῦ ἥρωϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν μας οἵτινες ἐν μέσαις Ἀθῆναις, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πείνης, κατεβρόχθισαν καθ' ἑκατοστίας περσώματα καὶ ἀρβύλας!

Λέγεται ὅτι οἱ πεινῶντες καὶ μὴ ἔχοντες νὰ φάγουν καθ' ὑπνοῦς βλέπουσι διάφορα δράματα, ὀπτασίας, οἶον θάση, κήπους, ρυάκια· τὸ ἴδιον φαίνεται πάσχων ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὅστις λιμώττων καὶ μὴ ἔχων νὰ θρέψῃ οὔτε πεντακισχιλίους ἄνδρας ἐν τῷ περὶ ὄργανισμῷ τοῦ στρατοῦ νομοσχεδίῳ του, ὀνειρεύεται ἑκατομμύρια, μπερσάλους, 26,000 ἄνδρας, μεγάλην Ἑλλάδα καὶ ὅσας ἄλλας παρακρούσεις καὶ δελήρια ἐπάγεται ἡ πείνα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Εἰς ἐν ἐκ τῶν Μεγάλων Ξενοδοχείων τῆς πλατείας Συντάγματος δύνανται πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀνάπτουν τὰ φῶτα τῆς Salle à manger, διότι ἱκανὸν φῶς ἀναδίδει ἡ μεγαλοπρεπὴς φαλάκρα τοῦ ἱεσουλλέκτου ὑπηρετοῦ Μπαβία.

*
**

ΕΛΙΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙ.

Γιατ' εἴχαμε μαλώσει δὲν θυμοῦμαι.
Κοντὰ ἐγὼ μ' ἐκείνη καθισμένοι
Ἐρχομε νὰ τὴν μούρη κρεμασμένοι
Καὶ δὲν μιλοῦμε.

Ἐ τὸ χέρι τῆς κρατεῖ ἐλγᾶς κλωνάρι,
Μιὰ στρέφει ἀπὸ κουρὰ καὶ με κυττάζει,
Μιὰ πάλι τὸ μαδᾶ, τὸ κομματιάζει.
Μὲ τόση χάρι.

Ἐξάφνα τὸ χεράκι τῆς ἀπλώνει,
Μὲ γέλοιο τὴν ἐλγὰ μου δίνει
Ἐ'ὁ πόλεμος, μοῦ λέει, σῶνισι
«Τώρα εἰρήνη!»

Τὰ χεῖλια μου ἔς τὰ χεῖλια τῆς κολλάω . . .
Μονάκριβο φιλι, τῆς ἔχω πάρει,
Ἐ'ὅμως κι' αὐτὸ ἔς ἐσένα τὸ χρωστάω
Ἐ'βλῆᾶς κλωνάρι!

Domino noir-rouge.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Ἐξέφραζεν εἰς τὴν ἀπορίαν του πῶς αἱ γυναῖκες ἐλαφρότερον ἐνδυόμεναι δὲν ἀρπάζουν κρῦο ὅταν βγαίνουν ἔξω, ἐνῶ οἱ ἄνδρες καὶ μετὰ τὴν πανοπλίαν των ἀκόμη ἀρπάζουν.

— Διότι τὸ κρῦο, ἔνεκα λόγων κοινωνικῆς ἀδρότητος, ἀπῆντησεν ἄλλος, κάμνει τόπο νὰ περάσουν αἱ γυναῖκες, ὡς γυναῖκες, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄνδρας πέφτει ἐπάνω των κ' ἔτσι ἀρπάζομε τὸ κρῦο.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Διευθυντῆς Λεούσης

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀντικρὸ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.

Ὁ κ. Λεούσης, κομμωτῆς τοῦ θεάτρου, εἶναι καλλιτέχνης διὰ τὰς κομμώσεις ἰδίως τῶν κυριῶν, προσκαλούμενος κατ' οἶκον καὶ δίδων τὸν τόνον τοῦ κάλλους εἰς τὴν κόμμωσιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΑΚΚΑΛΟΝ.—ὍΛΑ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΠΕΡΟΥΚΑΙ Δ' ΕΝΟΙΚΙΟΝ.—ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΙΝΙΚΗ ΒΑΦΗ.